

- สาระ:** ลูกๆ ที่แสนหวาน ลืมทุกสิ่งที่คุณเห็นด้วยดวงตานี้รวมทั้งร่างกายของคุณเอง และจดจำพ่อผู้เดียว เพราะทั้งหมดนี้กำลังจะถูกทำลาย
- คำถาม:** ความเพียรพยายามใดที่คุณต้องทำเพื่อที่จะถูกรางวัลลือตเตอร์ของการมีสถานภาพที่สูงศักดิ์ในยุคทอง?
- คำตอบ:** 1. ในการที่จะประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงศักดิ์ในยุคทอง ให้ใส่ใจอย่างเต็มที่ต่อตัวคุณเอง มองดูว่าไม่มีวิญญาณปีศาจร้ายใดภายในตัวคุณ หากมีวิญญาณปีศาจร้ายใด ลูกจะไม่สามารถแต่งงานกับลักษมี เพื่อที่จะกลายเป็นราชา ลูกต้องสร้างปวงประชาที่นี้ด้วย
2. ลูกต้องกลายเป็นผู้ที่ทนการร้องไห้ (cry-proof) ที่นี้ หากลูกซ้อคในขณะที่จดจำผู้มีร่างกายบางคนและออกจากร่างของคุณไป สถานภาพของคุณจะถูกทำลาย เหตุนี้เองลูกต้องทำความเพียรพยายามที่จะอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อ
- เพลง:** หากไม่ใช่วันนี้ และแล้ววันพรุ่งนี้ เมฆหมอกจะกระจายไป...

โอมซานติ ซึ่พบาพุด “โอม ซานติ” และแล้วดวงวิญญาณผู้นี้ก็พูด “โอม ซานติ” ด้วยเช่นกัน ผู้เดียวนั้นคือดวงวิญญาณสูงสุด และผู้นี้คือประชาบิดา ดวงวิญญาณของผู้นี้พูด “โอม ซานติ” และลูกๆ ก็พูดว่า “โอม ซานติ” ด้วยเช่นกัน ลูกต้องรู้จักศาสนาของตัวเอง ผู้คนไม่รู้จักศาสนาของพวกเขาเอง โอม ซานติ หมายถึง: ฉัน ดวงวิญญาณ เป็นตัวของความสงบ ดวงวิญญาณประกอบด้วยจิตใจและสติปัญญา พวกเขาสิ่งนี้และเพียงแต่อ้างถึงจิตใจ หากพวกเขาพูดว่า “ดวงวิญญาณจะพบความสงบได้อย่างไร?” จงบอกพวกเขาว่า: ว้า! นี่เป็นสิ่งที่จะถามหรือ แต่ละดวงวิญญาณเองนั้นเป็นตัวของความสงบ เป็นผู้อาศัยในดินแดนแห่งความสงบ คุณจะพบกับความสงบที่นั่น เมื่อดวงวิญญาณจากร่างของเขา เขากลับมาเจียบสนิท ดวงวิญญาณทั้งหมดในทั้งโลกนี้ต้องเล่นในบทบาทของพวกเขาภายในโลก ลูกจะสามารถอยู่อย่างเจียบสนิทได้อย่างไรเมื่อลูกต้องกระทำกรรม? มนุษย์ล้มลุกคลุกคลานไปทั่วอย่างมากมายเพื่อที่จะได้รับความสงบ พวกเขาไม่รู้ว่าศาสนาดั้งเดิมของเราดวงวิญญาณคือความสงบ เวลานี้ลูกรู้เกี่ยวกับศาสนาของดวงวิญญาณ แต่ละดวงวิญญาณเป็นเหมือนจุด พ่อได้อธิบายแล้วว่า: ทุกคนพูดว่า “ขอคารวะต่อดวงวิญญาณสูงสุดที่ไม่มีตัวตน” เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถถูกเรียกว่าเป็นพ่อสูงสุด ท่านไม่มีตัวตน และกล่าวต่อท่านว่า: ขอคารวะต่อดวงวิญญาณสูงสุด ชีวา เวลานี้โยคะของสติปัญญาของลูกอยู่ในทิศทางนั้น มนุษย์ทั้งหมดมีสำนึกที่เป็นร่าง โยคะของพวกเขาไม่ได้อยู่กับพ่อ ทุกสิ่งได้มีการอธิบายแก่ลูกๆ แล้ว มีคำกล่าวว้า: ขอคารวะต่อเทพบราห์มา ไม่ได้กล่าวคำว่า “ขอคารวะต่อดวงวิญญาณสูงสุดบราห์มา” เพียงผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถถูกเรียกว่าเป็นดวงวิญญาณสูงสุด ท่านคือผู้สร้าง ลูกรู้ว่าลูกคือลูกๆ ของซึ่พบาบา ท่านได้สร้างลูกผ่านบราห์มาและทำให้ลูกเป็นของท่าน ท่านได้ทำให้ดวงวิญญาณบราห์มาเป็นของท่านเพื่อที่จะให้มรดกแก่เขา บาบายังพูดกับดวงวิญญาณบราห์มาว่า: จดจำพ่อ ท่านบอกบีเคทั้งหลายด้วยเช่นกันให้จดจำท่านตลอดเวลาและละทิ้งสำนึกที่เป็นร่าง เหล่านี้คือประเด็นของความรู้ เราได้ใช้ 84 ชาติเกิดแล้วและเวลานี้ร่างของเราฟูฟ่อง ร่างกายเหล่านั้นกลับมาเจียบป่วยและเป็นโรค ลูกๆ เคยปราศจากโรคภัยอย่างสมบูรณ์ ในยุคทองไม่เคยมีโรคภัย ทุกคนมีพลาณามัยดีเสมอและไม่เคยมีใครล้มละลาย ลูกได้รับมรดกของลูก 21 ชาติเกิดในเวลานี้ ดังนั้นลูกไม่สามารถกลับมาล้มละลาย ที่นี้ทุกคนเฝ้าแต่กลับมาล้มละลาย ได้มีการอธิบายแก่ลูกๆ แล้วว่าพวกเขาร้องเพลงว่า “ขอคารวะต่อพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด ชีวา” พวกเขาจะไม่พูดว่า “ดวงวิญญาณสูงสุด” แก่บราห์มา ท่านถูกเรียกว่าประชาบิดา (พ่อของปวงประชา) เหล่าเทพอยู่ในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน ไม่มีใครรู้ว่าประชาบิดาผู้นี้ต่อมาเป็นเทวดานางฟ้า การกลายเป็นผู้อาศัยของอาณาเขตที่ละเอียดอ่อนหมายถึงการเป็นผู้ที่มีร่างที่ละเอียดอ่อน เวลานี้พ่อได้บอกลูกๆ: จดจำพ่ออย่างสม่ำเสมอ ลูกไม่มีตัวตนและพ่อก็ไม่มีตัวตน ลูกต้องจดจำพ่อตลอดเวลาและเอาโยคะของสติปัญญาของลูกออกจากผู้ที่มีร่างกายทั้งหมด ไม่ว่าสิ่งใดที่ลูกเห็นด้วยดวงตานี้ รวมถึงร่างกายของคุณ ทั้งหมดนี้กำลังจะถูกทำลาย และแล้วลูกต้องไปสู่ดินแดนแห่งความสุขผ่านดินแดนแห่งความสงบ ลูกมีความปรารถนาสำหรับดินแดนแห่งความสุข นั่นคือ สำหรับดินแดนของกฤษณะ ดังนั้นพ่อพูดว่า: จดจำดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข แม้ว่าจะมีความบริสุทธิ์ ความสงบ และความสุขในยุคทอง ลูกไม่สามารถเรียกดินแดนแห่งนั้นว่าดินแดนแห่งความสงบ ลูกต้องทำกรรม ลูกต้องปกครอง กรรมที่ลูกทำในยุคทองไม่ใช่กรรมที่เป็นบาปเพราะมายาไม่ได้อยู่ที่นั่น สิ่งนี้ง่ายดายมากที่จะเข้าใจ นี่เป็นกลางวันของบราห์มาและลูกไม่ได้สะดุดพลาดพลังในเวลากลางวัน ลูกสะดุดพลาดพลังในกลางคืนที่มีมืดมิด และดังนั้นครึ่งหนึ่งของวงจรเป็นความเลื่อมใสศรัทธา

เป็นกลางคืนของบราห์มา และครึ่งหนึ่งของวงจรเป็นกลางวันของบราห์มา บาบาก็อธิบายว่า: พวกเขาฝึกกลางวันบางทีสำหรับ 6 เดือนและกลางคืนสำหรับ 6 เดือน แต่สิ่งนั้นไม่ได้อธิบายไว้ในคัมภีร์ ในคัมภีร์พวกเขาได้อธิบายเกี่ยวกับกลางวันของบราห์มาและกลางคืนของบราห์มา เหตุใดพวกเขาไม่พูดว่ากลางวันของวิษณุ? ที่นั่น ผู้นั้น (วิษณุ) ไม่ได้มีความรู้ ลูกๆ บราห์มีนรู้ว่านี่คือกลางวันและกลางคืนที่ไม่มีขีดจำกัดของบราห์มาและบราห์มากุมารและบราห์มากุมารี ลูกไม่สามารถพูดว่ากลางวันและกลางคืนของชีพบบา ลูกๆรู้ว่าเรามีกลางวันเป็นเวลาครึ่งวงจรและกลางคืนเป็นเวลาครึ่งวงจรนี้เป็นเกม! ชันยาสซีไม่รู้เกี่ยวกับหนทางครอบครัว พวกเขาอยู่ในหนทางสันโดษ พวกเขาไม่รู้ประเด็นของสวรรค์และนรก พวกเขาถามว่าสวรรค์มาจากที่ใดเพราะแม้แต่ในคัมภีร์พวกเขาเปลี่ยนยุคทองเป็นนรก เวลาที่บาบาก็กำลังบอกสิ่งต่างๆ ที่แสนหวานมากกับลูก พ่อพูดว่า: ลูกๆ พ่อไม่มีตัวตน เป็นมหาสมุทรแห่งความรู้ บทบาทของพ่อที่ให้ความรู้นี้ปรากฏขึ้นในเวลาที่นี่ พ่อให้คำแนะนำของตัวเอง ความรู้ของพ่อไม่ได้เกิดขึ้นในหนทางความเลื่อมใสศรัทธา ขนบธรรมเนียมและประเพณีทั้งหมดที่ดำเนินมาในระหว่างเวลานั้นที่เป็นของหนทางความเลื่อมใสศรัทธา ตามละครแล้วผู้ทำความเลื่อมใสศรัทธาจะทำกราบไหว้บูชาบางคนด้วยความรู้สึกเลื่อมใสเท่าใดก็ตาม พ่อคือเครื่องมือที่จะให้หนีผิดแก่ผู้หนึ่ง ในเวลานั้นบทของความรู้ไม่ได้ออกมาในดวงวิญญาณของพ่อ บทบาทนั้นปรากฏออกมาในเวลาที่นี่ เช่นที่วงล้อของลูกเต็ม 84 ชาติเกิด ดังนั้น สิ่งใดก็ตามที่ถูกกำหนดไว้แล้วในละครสำหรับพ่อ บทบาทของพ่อจะมีการแสดงเมื่อถึงเวลาของตนเอง ไม่มีเรื่องของการสงสัยใดในสิ่งนี้ หากความรู้ได้ปรากฏขึ้นมาในพอบนหนทางความเลื่อมใสศรัทธา พ่อก็จะได้พูดความรู้ แม้กระทั่งลักษมีและนารายณ์ไม่มีความรู้นี้ที่นั่น นั่นไม่ได้ถูกกำหนดไว้ในละคร ผู้คนเพียงแต่พูดว่ากูรูนั้นได้ให้การหลุดพ้นให้แก่เขา แต่กูรูจะสามารถให้การหลุดพ้นได้อย่างไร? พวกเขา มีบทบาทของพวกเขาด้วยเช่นกัน บ้างพูดว่า: โลกช้ารอยอย่างแน่นอน วงจรหมุนไปต่อเนื่อง พวกเขาได้แสดงวงล้อที่หมุน เพียงแต่มองดูความมหัศจรรย์ของวงจรโลก ด้วยการหมุนวงล้อ ลูกสามารถหารายได้เพื่อการเลี้ยงชีพของลูก ด้วยการรู้จักวงจรโลก ลูกได้รับผลรางวัลถึง 21 ชาติเกิด บาบออธิบายความหมายที่ถูกต้องแม่นยำ: ที่เหลือทั้งหมดอธิบายไม่ถูกต้องแม่นยำ ล้อคนบสติปัญญาของลูกได้เปิดขึ้น สูงสุดคือพระเจ้าและถัดมาคือบราห์มา วิษณุและชางก้า ผู้อาศัยในอาณาเขตที่ละเอียดอ่อน และแล้วในโลกที่มีตัวตน อันดับแรกคือลักษมีและนารายณ์และแล้วเป็นจกัต์อัมบาและจกัต์ปีตา พวกเขาอยู่ที่การบรรจบพบกัน แต่พวกเขายังคงเป็นมนุษย์ พวกเขาไม่มีมือมากพิเศษ แม้แต่บราห์มามีสองมือเท่านั้น พวกเขาไม่มีมือมากมายในภาพของหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา หากใครมีแปดมือเขาควรมีแปดขาด้วยเช่นกัน แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น พวกเขาแสดงว่าวันมีสิบหัวและเขาควรมี 20 ขาด้วยเช่นกัน ทั้งหมดนั้นเป็นเกมของตุ๊กตา พวกเขาไม่เข้าใจสิ่งใดเลย เมื่อมีการอ่านรามายณะ ผู้คนมากมายร้องไห้ พ่ออธิบาย: ทั้งหมดคือหนทางของความเลื่อมใสศรัทธา ตั้งแต่ลูกเริ่มทำตามหนทางบาป ลูกได้กลับมาน่าเกลียดด้วยการนั่งบนกองไฟของต้นหาราคะ เวลาหนึ่งในหนึ่งชาติเกิด ด้วยการผูกพันที่จะนั่งบนกองไฟของความรู้ลูกประกาศสิทธิ์ในมรดกถึง 21 ชาติเกิด ที่นั่น ลูกคงอยู่ในสำนักเป็นดวงวิญญาณ ลูกทั้งร่างเก่าและใช้ร่างใหม่อีกร่างหนึ่ง ไม่มีเรื่องของการร้องไห้ เมื่อทารกเกิด พวกเขาแสดงความยินดีและเฉลิมฉลองในความสุขออย่างมาก แต่หากทารกตายในวันถัดไปพวกเขาร้องไห้คร่ำครวญ นี่เป็นโลกของความทุกข์ ลูกรู้จักการเล่นทั้งหมดเกี่ยวกับบารัต บารัตคือดินแดนที่คงอยู่ตลอดไป ที่นั่นเท่านั้นที่มีทั้งความสุขและความทุกข์ มรดกของสวรรค์และนรกแน่นอนพระเจ้าแห่งสวรรค์ ผู้เป็นพ่อต้องสร้างสวรรค์ขึ้น หากเป็นเรื่องของหลายแสนปี ใครเล่าจะสามารถจดจำสิ่งใดได้? ไม่มีใครรู้ว่าเมื่อใดจะเป็นสวรรค์อีกครั้ง พวกเขาพูดว่า 40,000 ปีของยุคเหล็กยังคงหลงเหลืออยู่ หากลูกใช้ 84 ชาติเกิดใน 5,000 ปี ใครจะรู้ว่ากี่ชาติเกิดที่ลูกจะต้องใช้ใน 40,000 ปี! เวลาที่ลูกๆเข้าใจแล้ว เวลาที่ลูกอยู่ในแสงสว่าง แต่ผู้คนที่ทั้งหมดที่ไม่มีความรู้ อยู่ในความโง่เขลาของความไม่รู้ นี่คือกลางคืนที่มืดมิดของความไม่รู้ ไม่มีใครมีความรู้ของวงจรโลก เราคือนักแสดงวงจรโลกนี้มี 4 ส่วน มนุษย์เท่านั้นจะเข้าใจสิ่งเหล่านี้ เวลาที่ลูกๆ รู้ว่าพ่อเต็มไปด้วยความรู้ ท่านให้ท่านสิ่งใดก็ตามพิเศษที่ท่านมีแก่ลูก ลูกได้รับมรดกจากมหาสมุทรแห่งความรู้ บาบอบอกลูกเสมอว่า: อย่าได้จดจำผู้ที่มิร่างกาย ถึงแม้ว่าพ่อพูดกับลูกผ่านร่างกาย ลูกยังต้องจดจำพ่อที่ไม่มีตัวตน หากลูกเฝ้าแต่มีการจดจำระลึกถึง ลูกจะดูดซับความรู้ด้วยเช่นกันเพื่อที่ล้อของสติปัญญาของลูกจะเปิดออก เริ่มต้นที่ 15 นาที หรือครึ่งชั่วโมงและแล้วเพิ่มเวลาขึ้น ไม่ควรจะจดจำใครนอกจากพ่อที่จะได้รับการจดจำในเวลาสุดท้าย ด้วยเหตุผลนี้ ชันยาสซีละทิ้งทุกสิ่งและนั่งในทาบาศีเย เพื่อที่เมื่อพวกเขาจะออกจากร่างของเขา บรรยากาศรอบข้างจะกลับมาเต็มไปด้วยความสงบ ราวกับว่าดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ในเมืองได้ออกจากร่างของเขาไป เวลาที่ลูกมีความรู้ดวงวิญญาณคงอยู่ตลอดไปและดวงวิญญาณเหล่านั้นไม่ได้หลอมเข้าไปสู่แสง พวกเขาไม่ได้มีความรู้นี้ บาบออธิบายว่าดวงวิญญาณไม่มีวันถูกทำลายและความรู้ที่ดวงวิญญาณมีอยู่ภายในจะไม่ถูกทำลาย ละครไม่สูญสลาย วงจรของยุคทอง ยุคเงิน ยุคทองแดงและยุคเหล็กเฝ้าแต่หมุนไป ลูกกลับมาเป็นลักษมีและนารายณ์และแล้วดวงวิญญาณของศาสนาอื่นตามลงมาภายหลังตามลำดับกันไปด้วยเช่นกัน พระเจ้า พ่อคือหนึ่งเดียว มีการขยายตัวเกิดขึ้นตั้งแต่ยุคทองถึงยุคเหล็ก ต้นไม้อื่นไม่สามารถเติบโตได้ มีเพียงวงจรเดียวเท่านั้นและพวกเขาจดจำผู้เดียวเท่านั้นด้วย

พวกเขาจดจำคุณานาก แต่เขาต้องมาในเวลาของเขาเอง ทุกคนต้องเข้ามาสู่วงจรของการเกิดและการตาย ผู้คนเชื่อว่า กุศณะอยู่ในทุกหนแห่ง บางคนเชื่อในคนหนึ่งและอีกคนก็เชื่อในอีกคนหนึ่ง บาบาอธิบาย: ลูกๆ ต้องอธิบายอย่างมีไหวพริบว่าพระเจ้าของทุกคนคือผู้เดียวที่ไม่มีตัวตน ในกิตะได้กล่าวว่า “พระเจ้าพูด” และดังนั้นกิตะคือแม่และพ่อของ คัมภีร์ศาสนาทั้งหมดเพราะทุกคนได้รับการหลุดพ้นผ่านกิตะ พ่อจัดความทุกข์ของทุกคนและให้ความสุขแก่พวกเขา บา รัตคือสถานที่จาริกแสวงบุญของทุกคน ผ่านพ่อเท่านั้นที่ลูกจะได้รับการหลุดพ้นจากบาปและความไม่บริสุทธิ์ นี่คือนิยามที่ เกิดของท่านและทุกคนจดจำท่าน เป็นพ่อผู้ที่มาและปลดปล่อยทุกคนออกจากอาณาจักรของราวัน เวลาคืออนรกอย่าง ที่สุด พ่อพูดว่า: โอ ดวงวิญญาณในร่างกาย เวลาคือลูกต้องกลับบ้าน เพียงแต่จดจำพ่อ หากลูกติดกับในผู้มีร่างกายใด ลูก จะต้องร้องให้ ลูกต้องจดจำผู้เดียวเท่านั้น ลูกต้องไปที่นั่น ที่ที่ลูกจะไม่ร้องให้ถึง 21 ชาติเกิด หากใครบางคนตายและลูก เริ่มร้องให้ ลูกไม่สามารถกลับมาเป็นผู้ที่ทนต่อการร้องให้(cry-proof) หากในขณะที่ลูกจดจำใครบางคนลูกเกิดซอคและ จากร่างของลูก นั้นจะเป็นการเสื่อมลง ลูกต้องจดจำชีพบาบา หลายคนมีอาการหัวใจวาย ขณะเดินเห็นและเคลื่อนไหวไป มา ลูกต้องจดจำพ่อผู้เดียว สิ่งนี้ถูกปลูกฝังไว้ในสติปัญญาด้วย เพราะลูกไม่ได้จดจำบาบาตลอดทั้งวัน พ่อจึงได้ให้ลูกนั่ง อยู่ในชุมนุม มีแรงพลังรวมเมื่อทุกคนอยู่ชุมนุมร่วมกัน หากสติปัญญาของลูกจดจำใครบางคนอื่น ลูกต้องกลับมาใช้ชาติ เกิด ไม่ว่าสิ่งใดก็ตามเกิดขึ้น ลูกต้องอยู่อย่างมั่นคง สำนึกที่เป็นร่างไม่ควรจะหลงเหลืออยู่ อย่างไรก็ตาม ลูกอยู่ในการ จดจำระลึกถึงพ่อมากเพียงใด สิ่งนั้นจะถูกบันทึกลงในบันทึกของการจดจำระลึกถึงของลูกมากตามนั้น ลูกจะมีความสุข อย่างมากที่รู้ว่าลูกจะไปจากที่นี่อย่างรวดเร็วและนั่งบนบัลลังก์ของลูก พ่อพูดเสมอว่า: ลูกๆ ลูกต้องไม่มีวันร้องให้ มีเพียงแม่ หม้ายเท่านั้นที่ร้องให้ ที่นี้ลูกต้องกลับมาเป็นผู้มีคุณธรรมอย่างสมบูรณ์ และแล้วสิ่งนี้จะกลายเป็นสิ่งที่ไม่สูญสลาย ความ เพียรพยายามเป็นสิ่งจำเป็น ลูกแต่ละคนต้องให้ความสนใจต่อตัวลูกเอง หากลูกมีวิญญาณปีศาจร้ายภายในตัวลูก ลูกจะ ไม่สามารถประกาศสิทธิ์ในสถานภาพที่สูงได้ นาราดเคยเป็นผู้ทำความเลื่อมใสศรัทธาและต้องการแต่งงานกับลักษมี เมื่อ เขาเห็นใบหน้าของตนเอง เหมือนกับใบหน้าลิง ลูกกำลังทำความเพียรพยายามเพื่อแต่งงานกับลักษมี ใครที่มีกิเลสทั้งห้า จะแต่งงานกับลักษมีได้อย่างไร? ความเพียรพยายามที่ยิ่งใหญ่เป็นสิ่งจำเป็น ลูกถูกล็อตเตอรี่ที่ยิ่งใหญ่ อย่างแน่นอนเราจะ กลายเป็นราชา แต่แล้วจะมีปวงประชาด้วยเช่นกัน จะมีการขยายตัวเป็นหลายแสน เมื่อใครบางคนมา ก่อนอื่นให้คำ แนะนำของพ่อ: เธอมีความสัมพันธ์อะไรอยู่กับผู้ชำระให้บริสุทธิ์ พ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุด? แนนอนที่พวกเขาจะพูดว่า ท่านคือพ่อ ขอให้พวกเขาเขียนว่าท่านผู้เดียวเท่านั้นคือผู้ชำระให้บริสุทธิ์ผู้ที่เปลี่ยนทุกคนที่ไม่บริสุทธิ์ให้บริสุทธิ์ เมื่อพวกเขาเขียนสิ่งนี้ลงไปพวกเขาจะไม่ได้แย้ง จงบอกพวกเขาว่า: พวกเธอมาที่นี่เพื่อรับฟังหรือเพื่อที่จะพูด? ผู้ประทานการ หลุดพ้นจากบาปและความไม่บริสุทธิ์สำหรับทุกคนคือผู้ไม่มีตัวตน ท่านไม่เคยมีรูปที่มีตัวตนหรือรูปละเอียดอ่อน อัจชะ อะไรคือความสัมพันธ์ของลูกกับประชาบิดา? ผู้ที่มีตัวตน ในขณะที่ผู้เดียวนั้นคือพ่อที่ไม่มีตัวตน เราจดจำพ่อผู้เดียว นี่คือนิยาม เป้าหมายและวัตถุประสงค์ของเรา เราจะประกาศสิทธิ์ในอาณาจักรจากท่าน อัจชะ

ถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลาคือได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัณฑิตา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของคุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. อย่าปล่อยให้สติปัญญาของลูกติดกับในผู้มีร่างกายใด ลูกต้องเก็บบันทึกที่ลูกต้องแม่นยำในการจดจำระลึกถึงของลูก ลูกต้องไม่มีวันร้องให้

2. ลูกต้องทำให้ตัวเองมั่นคงในศาสนาดั้งเดิมของความสงบของลูก อย่าล้มลุกคลุกคลานไปทั่วเพื่อแสวงหาความสงบ ปลดปล่อยทุกคนออกจากการล้มลุกคลุกคลานนั้น จงจดจำดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข

พร: ขอให้ลูกกลับมาเป็นอิสระจากความท้อแท้และความเย่อหยิ่ง และทำงานของการสร้างใหม่ด้วยความถ่อมตน

อย่าได้กลับมาท้อแท้ในความพยายามของลูก “ฉันต้องทำสิ่งนี้ ฉันต้องกลายเป็นสิ่งนี้” "สายประคำแห่งชัยชนะคืออนุสรณ์ของฉัน" กลับมามีชัยชนะด้วยสำนึกนี้ อย่าได้ให้สถานที่สำหรับความท้อแท้ที่จะเข้ามาในหัวใจของลูกแม้แต่หนึ่งวินาทีหรือหนึ่งนาที ความเย่อหยิ่งและความท้อแท้ทั้งสองไม่ปล่อยให้ลูกเข้มแข็ง ผู้ที่มีความเย่อหยิ่งมักมีความรู้สึกถึงการถูกดูถูกดูหมิ่น ดังนั้น กลับมาเป็นอิสระจากทั้งสองเหล่านี้ และแล้วลูกจะสามารถทำงานของการสร้างใหญ่

คติพจน์: จงนั่งบนบัลลังก์ของการรับใช้โลกและลูกจะสามารถนั่งบนบัลลังก์แห่งอาณาจักรของลูก

***** โอม ชานติ *****